Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Den anden Trosartikel.

Jeg tror paa Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre, som er undfangen ved den Helligaand, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begraven, nedfaren til Dødsriget, paa tredie Dag opstanden fra de døde, opfaren til Himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre Haand, derfra skal han komme at dømme levende og døde.

I. Jesus Kristus som Gud-Menneske.

Om dette i vor Tid saa skjelnelle Emnes Betydning vil vi først udtale os her under anden Trosartikel.

Det hedder her i Menighedens ældgamle Bekendelse ganske simpelt og ligefremt: „Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre, som er undfangen ved den Helligaand, født af Jomfru Maria."

Og Luthers dertil svarende Udlæggelse lyder: „Jeg tror, at Jesus Kristus, som er sand Gud, født af Faderen i Evighed, og tillige sandt Menneske, født af Jomfru Maria, er min Herre."

Det er klare og utvetydige Ord om, at Menigheden af frelste Mennesker ned igennem Tiderne har bekendt Tro paa Jesus Kristus som Gud og Menneske i een Person og som undfangen ved den Helligaand og født af Jomfru Maria. Over for dette Faktum betyder det kun lidt, hvad vor Tids Rationalister prøver at gøre gældende.

Guds Menighed har til alle Tider hævdet, hævder og vil fremdeles hævde Troen paa den jomfrufødte Frelser, Troen paa ham som sandt og virkeligt Menneske, men ved Undfangelsen hævet over Slægtens Syndefordærvelse.

Men nu skal vi se, hvad den hellige Skrift siger derom. Matthæus skriver:

„Da Maria, hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Helligaand" (1, 18).

Og Lukas skriver, efter at han har berettet om Engelen Gabriels Budskab til hende:

„Men Maria sagde til Engelen: Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand? Og Engelen svarede og sagde til hende: Den Helligaand skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn" (1, 34 og 35).

Begge disse Evangelister beretter saaledes klart om Jesu Undfangelse af eller ved den Helligaand, og ifølge Lukas knyttes Begrebet Guds Søn til Undfangelsen ved den Helligaand.

Lad os saa se, hvad Johannes skriver. Han nævner ikke særlig Undfangelsen ved den Helligaand, men han skriver: „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud" (1, 1) og videre: „Og Ordet blev Kød og boede iblandt os" (1, 14).

Det kan ikke betvivles, at Johannes med „Ordet" mener Jesus Kristus, og saa siger han rent ud, at han var Gud forud for Verdens Begyndelse, og at han blev Kød (Menneske) og tog Bolig iblandt os.

Videre skriver Johannes: „Jesus sagde: Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen" (5, 23) og: „Jeg og Faderen, vi ere eet" (10, 30).

Og da Simon Peter paa egne og de andre Disciples Vegne bekender: „Du er Kristus, den levende Guds Søn", tager Jesus derimod som Udtryk for den sande Opfattelse og Bekendelse af ham.

Endogsaa Profeterne ser den kommende Frelser forud som Gud og Menneske tillige: „Et Barn er født os, en Søn er givet os, og Herredømmet skal være paa hans Skuldre, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste" (Es. 9, 6).

Det er saaledes hævet over al Tvivl, at den hellige Skrift saa vel som Bekendelsen lærer, at Jesus Kristus er undfangen af den Helligaand og født af Jomfru Maria og ligesaa, at han er Gud og Menneske i een Person.

Og hvilken Betydning har det [illegible] bekende og hævde, at Jesus Kristus er sand Gud og

At han er sandt Menneske, det bevises af hele hans Historie som Menneske, særlig da deraf, at han blev født, voksede op, led og døde som Menneske.

Og Betydningen deraf er, at han uden dette ikke kunde være vor Stedfortræder og Midler mellem Gud og os. Som Menneske maatte han opfylde Guds Lovs Fordringer i vort Sted, og som Menneske maatte han tage imod Syndens Sold for os.

Men Gud maatte han tillige være for at kunne være „Guds Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede" (Ebr. 1, 3), for rigtig at kunne aabenbare Gud for os („den, som har set mig, har set Faderen", Joh. 14, 9) og endelig for i Døden at kunne sejre for os og overvinde alle vore Fjender („Jeg sætter mit Liv til for Faarene" . . . „Ingen tager mit Liv fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen," Joh. 10, 15. 18).

Og hvad skulde der være i Vejen for at tro paa Jesus Kristus som Gud og Menneske i een Person? For at tro, at han er undfangen af den Helligaand og født af en Jomfru?

Ja, saadan maa enhver enfoldigt troende Sjæl spørge. Og Svaret fra Rationalisternes Side vil vel blive, at det stemmer ikke med Naturens Love, som vi Mennesker kender dem.

Men naar vi tror, som Guds Menighed tror, og den hellige Skrift lærer, saa ser vi i Jesu Undfangelse ved den Helligaand simpelthen et Guds Under, en Nyskabning, som Gud fandt nødvendig for Synderes Oprejsning og Frelse.

Nægter vi derimod dette Under, saa staar vi i Forlegenhed over for Skabelsesundret og utallige andre Undre. Jesu Liv er fuld af Undre.

Vi kan, saa vel som Rationalister kan det, iagttage Naturlove, men de kan lige saa lidt som vi udforske, hvorledes disse Love er blevet til. Ingen har endnu kunnet sige, hvorledes Liv er blevet til, naar de ikke vil tro Bibelens Ord: „I Begyndelsen skabte Gud" osv.

Hvor herligt derimod at tro, at Gud er blevet Menneske, at Guds Søn er bleven vor Broder og os lig i alt, Synden undtagen, for at kunne vorde vor Stedfortræder, Midler og Frelser!

Kirkefaderen Irinæus fremstiller sig, at Guds Søn allerede i Begyndelsen har staaet for Skaberen som den menneskeblevne, og naar Gud siger: „Lader os gøre et Menneske i vort Billede efter vor Lignelse," saa var det dette Billede, der efter hans Mening stod for Gud, og hvori Mennesket blev skabt.

I hvert Fald er Menneskets Skabelse i Guds Billede Forudsætning for, at Gud kunde forene sig med Mennesket, som det er sket i Jesus Kristus.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Esras Bog. Esra var Præst og Skriftlærd. Det er en almindelig Antagelse, at han har været Hovedlederen i Samlingen og Ordningen af alle de gammeltestamentlige Skrifter. Af Bogen, der bærer hans Navn, ser vi, at han har været en hjertefrom og ydmyg Mand, saare nidkær for Herrens Ære og i at undervise sit Folk i Herrens Lov. Han sørgede dybt over sit Folks Troløshed, men skjulte ej heller nogen Møje for at vise Vejen til Oprejsning for sit Folk, nemlig: Omvendelsens Vej.

Esra er i Aand og Kraft en Menneskefiskelse, der rager op lig en Mosés, Samuel og Elias. Han er Reformator iblandt sit Folk. Hvis den Antagelse er rigtig, at han er Forfatter af den 119 Salme, hvad han efter al Sandsynlighed er, da siger det os, at han er skikket for den Reformation, som han øvede blandt sit Folk. Bibelen, Boden, Bønnen, Bekendelsen og Troen var de Vaaben, som han brugte i sit store Reformationsværk. Det er nemlig: de samme Vaaben vi maa bruge, om vi paa en værdig Magde skal fejre —

400 Aarsfesten for Reformationen.

Esra Bog kan deles i tre Hoveddele.

I Kap. 1—2 fortælles om den første Skare, særlig af Juda, Benjamin og Levi Stammer, der under Førerne — Serubabel og Josva (Ypperstepræsten) vendte tilbage fra Fangenskabet. Deres Antal angives

Den anden Hoveddel, Kap. 3—6 handler om Templets Genopbyggelse og Indvielse Aar 516 (f. Kr.) trods alle Hindringerne fra Samaritanernes Side. I den tredie Hoveddel fortælles der os, hvorledes Esra med kongelig Fuldmagt og med kongelige Gaver fører en ny Skare af Præster og Leviter op til Jerusalem og videre udfolder en velsignet Virksomhed blandt sit Folk.

Bøn og Arbejde var for Esra en Livssag, derfor fik han udført et stort, velsignet Dagværk for sit Folk.

Anmærk: Lad os i Særdeleshed tage denne sidste Lærdom med os ud fra Esras Bog: Bed og arbejd!

Nehemias Bog. Templet var vel bleven genopbygget, men den hellige Stads Mure laa i en ødelagt Tilstand. Nehemias, Forfatteren af denne Bog, blev Redskab til at afhjælpe Nøden. Han var i stor Ære og Anseelse hos den mægtige Perserkonge, Artaxeres, men det var med Nehemias som med Mosés — han vilde hellere lide med sit Folk end eje Æren hos Perser-Kongen. Det var med ham som med Esra. Han sørgede dybt over sin Fædrenestads elendige Tilstand. Læs det første Kap. med stor Opmærksomhed, og du vil faa et helligt Indblik i denne ædle Statsmands Hjerte. I Sandhed, Nehemias er en Mand, der er baaren af det rette Hjertelag og Tjenersind. Han bad ikke forgæves til Herren. Bønnen er aldrig forgæves, naar den stiger op fra Hjertedybet. Herren hørte hans ydmyge Bøn.

Perser-Kongen udnævnte ham til Statholder i Judeland og gav ham Fuldmagt til at genopbygge Jerusalems Mure, ja, tilstod ham endog Tømmer af sine Skove til dette Arbejde.

"Gud bøjer Kongers Hjerter som Vandbække.

Nehemias' Bog falder i følgende tre Afsnit: Nehemias Afrejse fra Susan og Ankomst op til Jerusalem (Kap. 1—2, 11).

Jerusalems Mures Opbyggelse (Kap 2, 12—6, 19).

Den første Statsforbedring (Kap. 7—12).

Nehemias Virksomhed under sit andet Ophold i Judealand (Kap. 13).

Anm.: Nehemias er et skønt Eksempel paa ægte Fædrelandskærlighed, en Kærlighed, der er baaren af en levende Gudsfrygt.

Det er i Kraft af Aarvaagenhed, Bøn, Flid, Troskab, Ydmyghed, Standhaftighed og frem for alt ved en fast Tro, at han faar Raade til at udrette saa meget for sit Fædreland.

Nehemias' Eksempel fairslaar den Sandhed, at et Arbejde i Herren med Troskab er ikke forgæves.

Esthers Bog. Denne ejendommelige lille Bog viser os, at de, der sætter sin Tillid til Herren — selv om de kommer i stor Fare og Nød, de skal ikke blive til Skamme. De skønne Ord i Salmen 50, 15 kunde gerne sættes som en passende Overskrift over Esthers Bog: Ordene lyder saaledes: „Kald paa mig paa Nødens Dag; thi jeg vil udfri dig, og du skal prise mig."

Grundtankerne i Bogen kan samles i følgende Hovedpunkter:

Guds Forsyns forunderlige Foranstaltninger til Forebyggelse af den store Ulykke, som truer Israels Folk, idet Esther, en fattig Jødepige, bliver Dronning af Persien (Kap. 1—2).

Den overhængende Fare, der truer Israels Børn ved den onde Hamans Ophøjelse, hvis Hensigt det er at udrydde alle Jøder i hele Riget. (Kap. 3).

Herren forstyrrer Hamans onde Plan og vender alt til det gode (Kap. 4—10).

Anmærk.: Kong Ahasverus søvnløse Nat danner et meget vigtigt Led i det af Haman dømfeldte Guds Folks Frelse. Gud griber de vise i deres Visdom og de trafke i deres Trafkhed.

At Bønnen og Forbønnen er en Stormagt, en indgribende Magt i vort Liv, det ser vi af Mardochai, Ester og de mange andre Jøder, der raabte til Herren om Hjælp.

Esthers Bog lærer os den dejlige Sandhed paany, at de, som haaber paa Herren, skal ikke blive beskæmmet. „Beder, saa skal eder gives!"

Opbyggelige Betragtninger over Jesus Lidelseshistorie.

Gennem Kedronsdalen.

Og da de havde sunget Lovsangen, gik Jesus ud og gik efter sin Sæd-

bjerget; men ogsaa Disciplene fulgte ham. Da siger Jesus til dem: „I skal alle forarges paa mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens Faar skal adspredes. Men efter at jeg er bleven opreist, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." Men Peter svarede og sagde til ham: „Om end alle vil forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges." Jesus sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Peter siger til ham: „Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligesaa sagde ogsaa alle Disciplene.

Mange blodige Slag har fundet Sted paa vor Jord siden Syndefaldets Dage. Rige har rejst sig mod Rige, Folk mod Folk, Klasse mod Klasse, Mand mod Mand. Snart var et Folk herskende, snart var det undertrykt, snart igen blev det helt eller delvis udslettet af Folkenes Tal. Lange Aarbøger ved at berette derom, og bindtærke Historiebøger skildrer os Slægtens bølgende Liv under Vekslingens skiftende Kaar. Men hvem kan tilfulde berette om de Taarer, der har flydt, de Kvaler, som blev gennemlevet af Jordens mylrende Millioner? Og hvad blev saa Frugterne af de stærke Kjæmpeliv og Brødkriger? Nogle faa blev berømte, mange flere blev glemt; nogle faa blev beriget, mange flere blev forarmet; nogle faa vandt historisk Udødelighed, Masserne forsvandt gennem Dødsrigets Svalg, som aldrig fyldes. Men de mest betydningsfulde Slag, de største Krige, som Verdenshistorien melder om, vejer dog kun lidet mod det Slag, hvorom Lidelseshistorien beretter. I det Slag blev alle Slægters Skæbne afgjort for Tid og Evighed. Mens Folkeslagene bølger og tumler, og enhver tænker paa sit, saa arbejder og stræver Gud, og han gennemfører sin evige Kærligheds urokkelige Raadsslutning. Den, som agter paa dette, er viis. — Det, som Mennesker i Almindelighed agter for stort og betydningsfuldt, er for det meste ringe i hans Øine, og hvad Betydning det har, vejer kun, efterhvor det berører hans Frelsesplaner og hans aandelige Rige, Guds Rige. Hvad Gud i sit evige Raad har besluttet, maa gennemføres; hvad han har kundgjort os i sit Ord, maa ske indtil de mindste Enkeltheder. Et slaaende Bevis paa Sandheden i disse indledende Betragtninger finder vi i den hellige Bogs Beretning om Frelserens Fødsel, hans Komme i Kødet. Roms Keiser var sin Tids mægtigste Herre, og sammenligneisvis var han den mægtigste, som nogen Sinde har levet. Men hvad Gud agter hans Magt og Vælde for, det ser vi deraf, at Gud bruger ham til Æseldriver for Maria, da hun langtsomt bevæger sig over Judealands Bakker og Dale hen mod den lille By, hvori det var kundgjort, at Jesus skulde fødes. Rom var Verdens Herskerinde, Keiseren var Roms Kaarne, som repræsenterede og udfoldede dets Herskermagt, men dette hindrer ikke Gud i at bruge ham til Æseldriver, en ringe Træls almindelige Gerning, billedlig talt selvfølgelig.

I Lidelseshistorien ser vi det samme Forhold. Judeland var et af de mange Lande, som Rom havde bøjet under sit Septer. Pilatus med Legionerne af staaklædte Soldater vedligeholdt nu Magten, men Gud brugte Rom med dets Keiser, Øvrighed og Legioner som Skarpretter dels til at straffe sit Riges Fjender, dels til at hindre og kue det Virvar, som ellers vilde umuliggøre hans Riges Udbredelse i Landene, men ogsaa til at føre den Kniv, som dræbte Guds Offerlam, det Sværd, som han rettede mod den Hyrde, som var hans Næste, hans egen Søn. — Vidunderlige Gud, vidunderlige Raad, vidunderlige Udførelse af Raadet! — Gud bød jo ikke Pilatus at lade sine Soldater gribe Jesus og korsfæste ham. Det var de vantro Jøder, som baade tiggede og bad og truede ham dertil, Pilatus adlød bevæget af politisk Snuhed og samvittighedsløs Fejghed. Men Guds evige Frelsesraad blev dog udført gennem dem som uvidende, villige og afskyelige Redskaber, der under det hele kun søgte deres egne afskyelige Øjemed. Saadan er Verden, saadan er Verdensmennesker, men saadan er ogsaa den Gud, som hengav sin Søn for os til vor Frelse.

Vil vi lære at kende den Gud, vil vi forstaa hans Sindelag, hans Raad, hans Vej, hans Maal, saa lærer vi intet Sted dette som i Lidelseshistorien. Vil vi forvisse [illegible] Raade og Maal til at

relse os Syndere, saa henter vi intet andet Sted saadan Visshed, Trøst, Frimodighed, Fred, Fasthed og Styrke som i Gethsemane og paa Golgatha. Der har Gud aabnet os sit Hjerte til Beskuelse som ellers aldrig, og der lærer vi at se, hvad der bor i vort eget Hjerte, som vi ikke ellers kan lære det. Vi lærer dette, ikke blot saa vi bøjes i Støvet og gennembæves deraf, thi det gør vi, naar vi ser Guds aabne Hjerte og vort aabnede Hjerte stillet overfor hinanden, men samtidig drages vort Hjerte mod hans evige Fader- og Frelserhjerte med næsten mer end himmelsk Magt. Og den, som lader sig drage, fyldes tilsidst med Trøst, Fred og salig Glæde, med Gudslivet, med Gud selv. — Intet Under, at de gamle kaldte Lidelseshistorien den hellige Histories Allerhelligste.

Jerusalem var bygget paa Høje eller Bjerge, Øst for den laa Kedronsdalen, snæver og dyb med Kedronsbækken rindende i Midten. Ned og op gik Frelserens Vej her paa Jord, ned og op gik deres Vej, som fulgte ham — og det gør den endnu. Frelserens Vej gik tilsidst gennem Dødsskyggens Dal til Himmelfartbjerget; vor Vej efter dens Bekvelinger her gaar jo ogsaa gennem Dødsdalen til Opstandelsens Højder. Vel den, der trofast følger Frelseren! Maa han til Tider langt ned, saa kommer han dog igen højt op, og han kommer højest tilsidst.

Efter at de havde sunget Lovsangen, steg de ned i Dalen. Lovsangstinderne er de højeste, vi naar her paa Jord, de lyder nu til Orgelets Brus som simpel Sang eller Hjertets stille Tak og Tilbedelse — Lad den sidste aldrig mangle! — Men og ublandet bliver dog Glæden aldrig her paa Jord; den blev det ej engang for Jesus og hans Disciple. Først var det Disciplenes Trætte om, hvem der skulde være den største, saa var der Udpegningen af Judas's Forræderi, saa Paamindelsen om Nødvendigheden af Judas's Forræderi, saa Paamindelsen om Nødvendigheden fra Helvede, som hvislende laa ved Døren, rede til at springe paa hans Hæl for at paaføre ham sit giftige, smertefulde Bid. Dog havde trods alt Glæden været stærkest i Lovsangssalen, men nu vilde Sorgen for en Tid herske i Dødsdalen. Sorgen begyndte at træde nær, den bitre Kamp begyndte allerede ved Gangen gennem Kedron — den var jo Vejen til Gethsemane. Jesu store Forfader David havde en Gang gaaet samme Vej. Han gik med tilhyllet Hoved og barfodet, bøjet af Sorg over sin Søns Forræderi og Oprør. Nu var det igen Israel, Herrens Søn, først af sine ypperste, som gjorde Oprør mod sin Herre. Akitofel havde sluttet sig til Davids Fjender. Nu havde Judas sluttet sig til Jesu Fjender. Allerede holdt Skaren paa at samle sig, som siden greb og bandt Offerlammet i Haven. David ihukom sin egen Synd og bøjede sig for Herrens Tilskikkelser. Jesus bar frivillig Verdens Synd og bøjede sig under Guds evige Raadslagning. Og den afgørende Time rykkede nærmere.

Men fine kære, svage Disciple da! den kunde og vilde han ikke glemme, selv i sin bitreste Stamp. Det var jo dem, han led og stred for, de skulde være Frugten af hans Møje — tillige med os andre, som tror. Men de trængte til Advarsel, thi de anede kun dunkelt Faren. De trængte til Opmuntring, thi Sorgen og Bestyrtelsen kunde let drukne dem, svage og uforberedte, som de var. Til Middel brugte han Bøgernes Bog. Til saadan Brug var den skrevet, til saadan Brug var den egnet, og hvad der stod skrevet, skulde ske, det mørke som det lyse. Saa aabnede han igen de Øren, fra hvilke Livssalighed altid strømmede, fra hvilke aldrig andet end Sandhed lød: „I skulle alle forarges paa mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes. Men efter at jeg er bleven opreist, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." Underligt dybe Ord, som de ikke kunde lodde, og dog saa let fattelige i deres umiddelbare Anvendelse paa dem selv. Lad os kun lidt nøjere betragte Stedet hos Zakarias 13, 7: „Sværd! vaagn op imod min Hyrde og imod den Mand, som er min Næste, siger den Herre Zebaoth; slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes, og jeg vil føre min Haand tilbage over de smaa."

Hvad er Herrens Sværd? Det er hans straffende Retfærdighed. Naar vaagner Sværdet? Naar Straffen udøves. Hvem er den Herre Zebaoth, Hærskarernes Herres Hyrde, som tillige er Mennesker, og som ydmere er Guds Næste? Der er kun en eneste Person i hele Tilværelsen, som svarer til den Beskrivelse, nemlig Guds og Davids Søn. Hvis Forsoningen noget Sted i gamle Testamente staar tegnet med klare Linier, saa er det her. Hvem er Herrens Faar og hans smaa? Det er jo netop dem, som flokkes om Hyrden. Intet Under, at de spredes, naar Hyrden bliver slaaet til døde. Og dog var det jo netop for disse smaas Skyld, at Hyrden maatte lide Døden. Gjorde han ikke det, maatte den evige uforanderlige Retfærdigheds Sværd ramme dem for deres Synds Skyld, de vilde da falde i den evige Død, og saa kunde de aldrig reddes mere.

Men alt dette forstod Disciplene ikke endnu. Kun gradvis kunde deres Hjerte gribe denne Hemmelighed. Kun efter Helligaandens Udgydelse blev det dem rigtig klart, hvad det vilde sige, at deres Herre og Mester baade var Guds Hyrde og Guds Offerlam. Men nu forstod de, at de elskede ham over alle Ting. Nu følte de, at deres hele Væsen var knyttet til ham, og de vidste, at saaledes vilde det blive for Tid og Evighed. Hvor kunde de saa stille sig anderledes, end de gjorde? Hvorledes kunde de svare ham anderledes, end de svarede ham? Deres hele Sjæl rejste sig derimod. Salige Disciple, som saa stærkt var bundne til deres Herre og Gud. „Alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro." De hav-

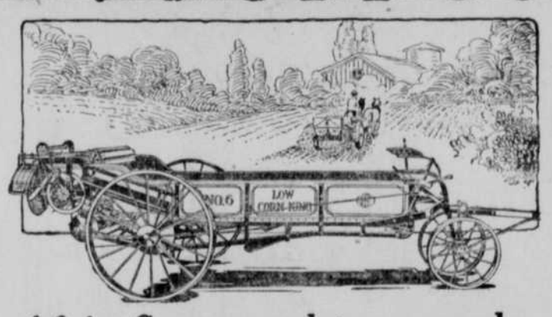

Afgjør Spørgsmaalet angaaende en Gjødnings Spreder

DEN LANDMAND, som anvender en Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century Spreder i disse Dage, er den Mand, som tjener mest Penge. Hans Land vil forøges i Værdi, naar det regelmæssigt gjøres frugtbart ved Gjødning. Hans Avlinger bedres i Kvalitet og voxer i Omfang. Af alle Sprædere i Markedet, kommer Low Cloverleaf, Low Corn King og Low 20th Century nærmest til at gjøre dette Arbeide, som det burde udføres.

Enhver Landmand, som er bekjendt med Vigtigheden af god Spredning, kjøbor en af disse vide Sprede Maskiner. Ingen Landmand har, faktisk talt, Raad til at kjøbe noget andet Slags, grundet paa, at Besparelsen i Tid og Arbeide og den bedre udførte Spredning af Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century, gjør dem værdt mer end almindelige Spredere.

Fuldstændige Oplysninger angaaende disse Maskiner, er værdt Penge for Dem. Tilskriv os under den nedenfor angivne Adresse, og vi vil paa det tydeligste bevise for Dem, hvorfor det vil betale sig for Dem at kjøbe en Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century Spreder.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano

YES YOU DO
Need a Typewriter.
You Know You Do — and You Would Buy One If You Could Get —
The Right Machine at the Right Price on the Right Terms

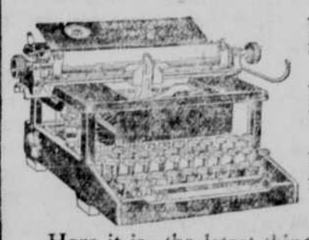

Here it is—the latest thing in typewriters—the
REMINGTON JUNIOR

A little gem of a Remington—in name, in work, in quality, in everything but weight and size.
It sells for $50—a price never before equalled for an absolutely first-grade writing machine.
Sent on ten days' free examination anywhere within 150 miles of any Remington office—to be returned by you if you decide not to keep it. You can see exactly what you are getting before you decide to purchase. If you like, you can buy on easy payments—$5 down and $5 a month.
Here is the right combination—the machine, the price, the terms—all three in one. And all three are good reasons why you should mail this coupon.

SEND THIS COUPON TODAY
Remington Typewriter Company,
(Incorporated)
374 Broadway, New York.
Send me a Remington Junior Typewriter, price $50, on free examination. It is understood that I may return the machine, if I choose, within ten days. If I decide to purchase it, I agree to pay for it in 10 monthly payments of $5 each.
.....
.....

Farm Hands Wanted
Western Canada Farmers Require 50,000 American Farm Laborers at Once!
Urgent demand sent out for farm help by the Government of Canada. Good wages. Steady employment. Low railway fares. Pleasant surroundings. Comfortable homes. No Compulsory Military Service. Farm hands from United States are absolutely guaranteed against Conscription. This advertisement is to secure farm help to replace Canadian farmers who have enlisted for the war.
A splendid opportunity for the young man to investigate Western Canada's agricultural offerings, and to do so at no expense. Only those accustomed to farming need apply.
For particulars as to railway rates and districts where labor is required, or other information regarding Western Canada, apply to
W. V. BENNETT, Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Authorized Canadian Government Agent.